

РЕШЕНИЕ

№ 2842

гр. София, 17.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря НАДЯ Г. НАЙДЕНОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20231110158469 по описа за 2023 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание по чл. 439 ГПК.

Производството по делото е образувано по постъпила искова молба от Н. М. Д. срещу „АПС Бета България” ЕООД.

Ищецът Н. Д. е предявил иск с правно основание по чл. 439 ГПК за признаването за установено по отношение на ответника, че не му дължи сумите по издаден против него изпълнителен лист от 04.09.2010 г. по ч.гр.д. №г. по описа на С РС за сумите: 3256,30 лева главница, 4469,33 лева законна лихва за периода от 23.06.2010 г. до 16.10.2023 г., 176,11 лева неолихвяеми вземания, 168,65 лева присъдени разноси и 150 лева адвокатско/юрисконсултско възнаграждение. Общо отричаната като дължима сума е в размер на 8220,39 лв., претендирана по образувано срещу ищеца изпълнително дело № . по описа на ЧСИ Г

Твърди се в исковата молба, че въз основа на горепосочения изпълнителен лист, първоначално е образувано изпълнително дело изп. д. № по описа на ЧСИ Д. В, по което на 25.11.2013 г. било издадено запорно съобщение за налагане на запор върху получаваното трудово възнаграждение от длъжника, но тъй като същият получавал минималната за страната работна заплата, удържки не били правени. Впоследствие архивът на ЧСИ Д. В бил приет от ЧСИ Га, при когото било образувано изпълнително дело под № Сочи, че и по новообразуваното изп. дело било издадено единствено запорно съобщение за налагане на запор върху трудово възнаграждение на длъжника с дата 10.10.2023 г. По наложения запор не били правени преводи, тъй като длъжникът получавал възнаграждение в минимален размер. Твърди, че други изпълнителни действия, които да са довели до прекъсване на давността, не са предприети, като в периода от 25.11.2013 г. до 10.10.2023 г. е изтекъл период, по-дълъг от 5 години. Счита, че давността за вземането е изтекла на 25.11.2018 г., което моли да бъде

установено от съда. Претендира разноски.

В срочно подаден отговор ответникът оспорва основателността на предявения иск. Счита, че вземането не е погасено поради изтекъл давностен срок. Сочи, че до датата на обявяване на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС давност не е текла по образуваното изпълнително дело № по описа на ЧСИ Д. Втъй ката до този момент е имало действие ППВС № 3/1980 г. Едва след 26.06.2015 г. счита, че давността за вземането е текла и по време на висиящността на изпълнителното дело. Сочи, че от страна на кредитора, както и от страна на съдебния изпълнител, са предприети множество действия, водещи до прекъсване на давността, като понастоящем същата не е изтекла. Счита, че съгласно посоченото ТР нова погасителна давност тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Поради тези и останалите подробно изложени съображения моли предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен. Моли предявеният иск да бъде отхвърлен. Претендира разноски.

По съществото на спора, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и съобразно приложимия закон, съдът намира за установено от **фактическа и правна страна** следното:

За успешното провеждане на исковете в тежест на ищеца е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, са настъпили факти (с оглед на наведените в исковата молба твърдения – изтекъл давностен срок), които водят до погасяване на установеното изпълняемо право.

Предвид наведеното единствено основание за недължимост на сумата ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, водещи до прекъсване или спиране на срока, с изтичането на който законът свързва погасяване на вземането по давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

С приетия доклад по делото като безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията между страните осн. чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК са отделени фактите, че 1/ поради извършена цесия с договор от 23.02.2015 г. ответникът е кредитор по процесното вземане, за което е издаден изп. лист от 04.09.2010 г. по ч. гр. дело № г. по описа на СРС и 2/ е образувано изпълнително дело по описа на ЧСИ Г

Ето защо и на основание чл. 153 ГПК съдът приема осъществяването на отделените за безспорни факти за доказано.

Във връзка с изложените твърдения и възражения, спорно по делото се явява обстоятелството дали вземането е погасено по давност.

Погасителната давност е институт, уреден в полза на длъжника. Съдържанието □ се изразява в това, че след изтичането на определен от закона период от време, в който кредиторът бездейства, той губи възможността да се удовлетвори по пътя на принудителното изпълнение. Поначало давността е уредена в полза на длъжника и **започва да тече от момента, в който задължението стане изискуемо**. Течението на давността обаче се прекъсва с предприемане на действие, с проява на активност от страна на кредитора. Видно от отразеното в процесния изпълнителен лист срещу Н. М. Д., същият е издаден на основание чл. 410 ГПК, т. е. въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение. В заповедното производство след издаването на заповедта за изпълнение, длъжникът разполага с едномесечен срок от връчването □ /към момента на издаване на заповедта за изпълнение в настоящия случай срокът за възражение е бил двуседмичен/, в който срок може да възрази срещу заповедта. В случай на постъпило възражение срещу заповедта за изпълнение в законоустановения срок, съгласно чл. 415, ал.1 ГПК пред кредитора се открива възможност да предяви иск

по чл.422 ГПК за установяване съществуване на вземането си. Давността се прекъсва с предявяването на този иск, като в случая предявяването има обратно действие, от момента на подаването на заявлението. Ако обаче искът по чл. 422 ГПК не е предявен или е предявен след законоустановения срок, давността не се счита прекъсната със заявлението. В този смисъл е приетото в *т.14 от Тълкувателно решение №2 от 26.06.2015г. по тълк.д.№2/2013г. на ВКС*. В настоящото производство не се установява след издаването на заповедта за изпълнение длъжникът да е възразил /към онзи момент е могъл да го направи в двуседмичен срок/, не се установява и кредиторът да е предявил иск по чл. 422 ГПК, от което следва, **че след настъпването на изискуемостта на процесното вземане** на ответника, давността не е била прекъсвана с депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

По делото не се доказва оспореното вземане да е било установено със съдебно решение. Видно от данните по приложеното ч. гр. дело № г. по описа на СРС, 44 състав, заповедта за изпълнение е връчена на длъжника на 16.08.2010 г., поради което се налага извод, че същата е влязла в законна сила, считано от 31.08.2010 г.

Във връзка с определяне на началната дата, от която тече давностният срок за оспореното вземане, следва да се отбележи, че в рамките на заповедното производство длъжникът разполага с изчерпателно посочени от закона способности за защита, като извън тях той няма право на друг иск за защита. Тези способности са: възражение срещу заповедта за изпълнение, възможност за жалба срещу заповедта в частта за разносните, жалба срещу разпореждането за незабавното изпълнение, възражение по чл. 423 ГПК, както и иск по чл. 424 ГПК. Това произтича от особения характер на заповедното производство, уредено в глава XXXVII от ГПК. Касае се за специални процесуални норми, установяващи специфични права (съответно задължения), относими само към страните по вече иницирано производство по издаване на заповед за изпълнение. Поради характера си тези разпоредби изключват прилагането на общите разпоредби на ГПК, тъй като предвиденият специален ред е по-благоприятен за длъжника и осигурява пълноценна защита на интересите му. Длъжникът е улеснен, защото законът изисква само депозирането на възражение от негова страна (дори без да е необходимо мотивиране на това възражение), за да бъде заявителят задължен да установява вземането си по исков ред в предвидения в чл. 415, ал. 1 ГПК срок. Пропускането на горепосочените способности за защита води до неблагоприятни за длъжника последици, но това не му дава основание да търси защита чрез друг иск, извън предвидените възможности за защита в заповедното производство.

В изложения смисъл е и постановената практика на Върховния касационен съд – напр. *Определение № 688 от 14.12.2009 г. на ВКС по ч. гр. д. № 692/2009 г. на III ГО, ГК; Определение № 244 от 12.05.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 180/2010 г. на III ГО, ГК; Определение № 194 от 08.03.2010 г. на ВКС по ч. т. д. № 772/2009 г. на II ТО, ТК и Определение № 335 от 27.06.2012 г. на ВКС по ч. гр. д. № 311/2012 г., I ГО, ГК*. Възражението се прави в двуседмичен срок от връчването на заповедта /в актуалната редакция към момента на издаването на процесната заповед за изпълнение/, който не може да бъде продължаван, като с изтичането му длъжникът вече няма възможност да оспорва заповедта и заповедта за изпълнение се стабилизира. Нейното атакуване може да се извърши само при условията на чл. 424 ГПК, като в исковата молба следва да се посочи наличието на новооткрити обстоятелства или нови факти, които са от съществено значение и които не са могли да бъдат известни до изтичането на срока за възражение. Вземанията по заповедта за изпълнение могат да бъдат оспорени и по реда на чл. 439 ГПК, но само въз основа на твърдения за факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, в случая на заповедното производство – факти, настъпили след изтичане на срока за възражение и стабилизиране на заповедта за

изпълнение. В този смисъл, възражението за изтекъл давностен срок преди изтичане на двуседмичния срок по чл. 414 ГПК е преклудирано, ако не е направено в рамките на заповедното производство, като е недопустимо същото да се разглежда като основание на предявен впоследствие отрицателен установителен иск за недължимост на вземанията. Следователно, за основателността на претенцията в настоящото производство следва да се установи дали след влизане в сила на заповедта за изпълнение (с изтичане на двуседмичния срок за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК) е изтекъл изискуемият давностен срок за вземането, без да са настъпили обстоятелства, водещи до неговото спиране или прекъсване.

Както се посочи по-горе, заповедта за изпълнение е влязла в законна сила, считано от 31.08.2010 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 110 ГПК, с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД се прилага, когато вземането е определено по основание и размер с влязла в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. Корективното тълкуване на чл. 117, ал. 2 ЗЗД се налага с оглед променената правна рамка след влизане в сила на разпоредбата. Така както длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязла в сила решение, поради факт, настъпил до съдебното дирене в производството, по което решението е постановено, така длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение поради факт, настъпил до изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. В този смисъл е напр. *решение № 3/04.02.2022 г. по гр. дело № 1722/2021 г. на IV г.о. на ВКС*, постановено по реда на чл. 290 и сл. ГПК.

В процесния случай вземането е установено с влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело №. по описа на СРС, 44 състав. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 от ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 от ГПК, когато възражение не е подадено в срок, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 от ГПК преклузивен двуседмичен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 от ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл са разясненията, дадени с *определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. дело № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV г. о.*, постановено по реда на чл. 274, ал. 3, т. 1 от ГПК. Извън иска по чл. 424 от ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Ето защо, на основание чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, давността за вземания, установени със заповед за изпълнение, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК е 5 години, тъй като заповедите за изпълнение, издадени по реда на ГПК от 01.03.2008 г., се ползват със стабилитет и влизат в сила по арг. от чл. 424 от ГПК, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 от ГПК /в този смисъл - *определение № 315 от 15.05.2020 г. по т. дело № 2143/2019 г. на II т. о. на ВКС, решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. дело № 1747/2020 г. на ВКС, IV г. о./*. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл. 423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се

предвиждаше възможност за предявяване на иски – чл. 252 от ГПК (отм.), чл. 254 от ГПК (отм.), чл. 255 от ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение на парично задължение се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането. В този смисъл е константната практика на съдилищата – така напр. *решение № 261588 от 10.05.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 9988/2020 г.*; *решение № 261568 от 10.05.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 5505/2021 г.*; *решение № 261440 от 28.04.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 9262/2020 г.* и др.

С оглед установения момент на влизане в сила на заповедта за изпълнение, а именно, считано от 31.08.2010 г., то изтеклият до този момент давностен срок не може да бъде релевиран от ищеца като основание за недължимост в настоящото производство, като следва да се извърши преценка дали считано от **31.08.2010 г.** са изминали пет години, без да са настъпили обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на погасителната давност.

В случая кредиторът е депозирал молба при ЧСИ на 27.02.2012 г. за образуване на изпълнително производство, като е направил искане за извършване на конкретно имуществено проучване по отношение на длъжника и предприемането на посочени в молбата изпълнителни действия. Към 27.02.2012 г. не е било изрично отменено тълкуванието на закона, дадено в *Постановление на Пленума на Върховния съд № 3/1980 г.*, според което давност не тече в хода на започнало изпълнително производство. Макар и това тълкуване да е преодоляно с приетото в т. 10 на Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд (ВКС) за изпълнителното производство, постановено на 26.06.2015 г., в случая тълкуванието на ВКС не може да има обратно действие. Това е така, доколкото съгласно чл. 5, ал. 3 от Конституцията Република България е правова държава, а един от основните принципи на правовата държава е защита на легитимните правни очаквания на гражданите. Доколкото през 1980 г. е било възприето задължително за съдилищата тълкуване на закона, че давност не тече, докато трае изпълнителния процес за вземането, то гражданите са имали очакване това да е така и са съобразявали поведението си с изразеното от Върховния съд. Поради това и следва да се приеме, че **за периода от образуване на изпълнителното дело и през цялото време на неговата висящност до 26.06.2015 г. /датата на постановяване на ТР/ давност не е текла по време на изпълнителния процес.** В този смисъл е и приетото разрешение с *Тълкувателно решение № 3/2020 от 28.03.2023 г. по Тълкувателно дело № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС.*

Съгласно разпоредбата на чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (насочване на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, насрочването и извършването на публична продажба и т. н.). Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, извършването на имущественото проучване на длъжника и изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение.

Посочи се, че с оглед възприетото в т. 10, Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, след 26.06.2015 г. давността за вземанията по време на изпълнителния процес не е спряла да тече.

Спорен между страните е въпросът дали **поискването на изпълнително действие от вискателя води до прекъсване на погасителната давност, или до това може да доведе единствено успешното му извършване.** Според задължителното

тълкуване, дадено в т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/13 г. на ОСГТК на ВКС, искането на взыскателя за предприемане на валидно изпълнително действие прекъсва давността, доколкото течението на давностния срок е изцяло обусловено от бездействие на кредитора. Според приетото от ОСГТК нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, **на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие**. Нещо повече, с *Определение № 3591/20.11.2023 г. по гр.дело № 1672/2023 г., III г.о. на ВКС*, съдебният състав приема, че всяко искане на взыскателя, както и всяко предприемане от съдебния изпълнител на изпълнително действие прекъсват давността, дори когато изпълнителното действие е неуспешно проведено не по вина на взыскателя, като напр. при липса на банкова сметка (вземане) на длъжника в (към) съответната банка, на която е връчено запорното съобщение.

Следващият основен спорен въпрос между страните едали следва да се считат за валидно извършени действията на ответника, в качеството му на цесионер на процесното вземане, свързани с искането за извършване на изпълнителни действия от съдебния изпълнител, респективно извършването им, преди да е извършено уведомяване на длъжника за извършената цесия съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 4 ЗЗД. По така поставения въпрос, съдът намира следното:

Видно от данните по изпълнителното дело, с молба от 29.04.2015 г. ответникът „АПС Бета България“ ЕООД е направил искане да бъде конституиран като взыскател по изпълнителното дело, като е представил доказателства за извършена цесия на 25.02.2015 г., по силата на която е придобил процесното вземане от цедента „Транзакт Юрп“ ЕАД. С постановление на съдебния изпълнител от същата дата, обективизирано върху молбата, ответникът е конституиран като взыскател в производството. Следователно, като в хода на изпълнителното производство взыскателят е прехвърлил изпълняемото право на цесионера - ответник в настоящия исков процес, е настъпило частно правоприемство, като при това субективно изменение на облигационното правоотношение „АПС Бета България“ ЕООД е придобило качеството на кредитор, респ. на взыскател в изпълнителното дело. Съгласно правната норма на чл. 429 ГПК, уреждаща т. нар. субективни предели на изпълнителния лист, частните правоприемници на взыскателя (в настоящия случай цесионерът) могат да искат изпълнение въз основа на издадения в полза на взыскателя изпълнителен лист. Именно това е сторил ответникът, след като надлежно е придобил изпълняемото право - по негово искане са предприети изпълнителни действия (запор върху банкови сметки и трудово възнаграждение на длъжника по изпълнението). Следователно, той не е бездействал в периода след придобиване на вземането, а напротив активно е упражнявал своите материални субективни права, поради което не се е погасила неговата правна възможност да иска с помощта на държавната принуда придобитото чрез цесията изпълняемо право да бъде удовлетворено. В този смисъл, за прекъсването на погасителната давност е ирелевантен фактът дали длъжникът е бил надлежно уведомен от цедента за извършеното прехвърляне на изпълняемото право. Достатъчно е, че новият взыскател е упражнил придобитото облигационно право чрез насочване на принудителното изпълнение срещу имуществени права на длъжника. Нещо повече, дори и цесията да не е била годна да прехвърли изпълняемото право (това обстоятелство нито се твърди, нито се установява), респ. да не е била надлежно съобщена на длъжника, неговите права - след принудителното удовлетворяване на процесните парични притезания, не биха били накърнени - той би платил на овластен от закона кредитор (арг. чл. 75, ал. 1, изр. 1, предл. последно ЗЗД), като това изпълнение би притежавало погасително действие - арг. чл. 433, ал. 5 ГПК. А нормативното назначение на изискването, регламентирано в разпоредбата на чл. 99, ал.

4 ЗЗД, за уведомяване на длъжника от цедента за настъпилото субективно изменение на облигационното правоотношение - по отношение на кредитора, е насочено именно към обезпечаване изпълнението на дълга на действителния кредитор. След като съдебният изпълнител е постановил задължението да бъде изпълнено на нов кредитор, плащайки на него, длъжникът ще се освободи от тази облигационна обвързаност, а в случай че този акт на съдебния изпълнител е бил незаконосъобразен, това обстоятелство не се отразява на погасителния ефект на плащането, а единствено може да бъде основание за ангажиране на неговата имуществена отговорност (ако плащането е било извършено на мним кредитор). Но същественото е, че когато действителният кредитор - цесионерът, е упражнил придобитото парично право, преди да изтече погасителната давност, той не бездейства и не може да му се отрече правната възможност с помощта на държавната принуда да удовлетвори своето изпълняемо право преди същото да се погаси поради изтекъл давностен срок. Следователно, неоснователен се явява поддържаният от ищеца основен правен довод, че поради неуведомяване на длъжника за релевантното частно правоприемство (цесията) от цедента до 10.10.2023 г., то до този момент не са налице валидно извършени изпълнителни действия, тъй като цесията не е произвела действие.

В същия смисъл са и разясненията на ВКС по този правен въпрос, дадени в постановеното по реда на чл. 290 ГПК *Решение № 209/28.11.2018 г. на ВКС по т. д. № 2530/2017 г., I т. о., ТК*, според което без значение за основателността на иска по чл. 439 ГПК срещу новия кредитор /цесионер/ е установяване на надлежното уведомяване на длъжника по смисъла на чл. 99, ал. 4 ЗЗД за извършена цесия, тъй като този факт не рефлектира върху дължимостта на вземането - то съществува и следва да бъде удовлетворено принудително от съдебния изпълнител, като не освобождава длъжника от отговорност за погасяването му. Съдебният изпълнител е този, който провежда изпълнението и съответно носи отговорност за своите действия, които освен това подлежат и на съдебен контрол, така че ако изпълни, чрез него в изпълнителното производство, длъжникът се освобождава от дълга... Промяната в страните в изпълнителното производство не заличава това право, то продължава да съществува и да е обект на принудително изпълнение, предмет на образуваното изпълнително дело. При конституирането на нов взыскател, на мястото на стария, изпълнителното дело е висящо между конкретни страни, а като правна последица от уважаване на иска по чл. 439 ГПК е отричане на самото изпълняемо право и съответно прекратяване на изпълнението.

Поради изложеното, доводът на ищеца, че извършените изпълнителни действия и искания от взыскателя до 10.10.2023 г., когато твърди да е уведомен за цесията, не следва да се считат за валидни, е неоснователен.

След 26.06.2015 г. /датата на постановяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК/, след която дата давността за вземанията не следва да се счита за спряла, са поискано и предприети редица изпълнителни действия, всяко от които е водило до прекъсване на погасителната давност.

С молба от 13.09.2016 г. взыскателят е поискал налагането на запор върху движими вещи и вземания на длъжника, както и възбрана на недвижим имот /л. 83 от ИД/. На 08.08.2018 г. е депозирана нова молба за извършване на изпълнителни действия спрямо притежавано от длъжника имущество, като от същата дата е налице разпореждане на съдебния изпълнител за извършването им /л. 91 и л. 99 от ИД/. На 08.03.2019 г. е подадена нова молба от кредитора – ответник по делото, с която е направено искане за налагане на запор върху новооткрити банкови сметки на длъжника, като в изпълнение на молбата, на 13.03.2019 г. е извършена справка за

банкови сметки на длъжника, но такива не са открити /л. 113 – 113 от ИД/. На 20.09.2019 г. е изготвено запорно съобщение за налагане на запор върху вземанията на длъжника при „Експресбанк“ АД, но няма данни запорът да е реално наложен. След предаването на архива на ЧСИ Д. Вълков на ЧСИ Галин Костов, производството по изпълнителното дело е продължило под № 2579/2021 г. /л. 116 от ИД/. С молба от 08.11.2022 г. вискателят е направил искане за предприемане на нови изпълнителни действия спрямо длъжника /л. 117 от ИД/. Със запорно съобщение от 30.09.2023 г., достигнало до адресата „Първа инвестиционна банка“ АД на 04.10.2023 г., съдебният изпълнител наложил запор върху вземанията на длъжника по разкритата му банкова сметка /л. 130 от ИД/. Със запорно съобщение от 02.10.2023 г., достигнало до адресата „Микс 2000 М“ ЕООД на 10.10.2023 г., съдебният изпълнител наложил запор и върху получаваното от длъжника трудово възнаграждение /л. 131 от ИД/. Без значение за налагането на запора е фактът, че получаваното трудово възнаграждение е под размера на минималната работна заплата или че по разкритата банкова сметка на длъжника няма авоари /л. 133 и л. 136 от ИД/. Запорите се считат за наложени, като третите лица са длъжни да ги изпълнят при наличие на законовите предпоставки за това. Няма данни да са извършвани други изпълнителни действия спрямо имущество на длъжника.

От всяка от горепосочените дати, на които са поискани или предприети изпълнителни действия срещу длъжника, давността следва да се счита за прекъсната, като е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок.

В периода от всяко от поисканите или извършените изпълнителни действия, така също и от последното извършено изпълнително действие на 02.10.2023 г. до образуване на настоящото дело на 25.10.2023 г. е изтекъл период, по-кратък от 5 години, поради което оспорените вземания не са погасени поради изтекла погасителна давност. Следва да се отбележи, че независимо, че е предявен отрицателен установителен иск за недължимост на сумата, то по време на висящността на исковото производство давност не тече /чл. 115, б. „ж“ ЗЗД/. Длъжникът може да се позове на давност, изтекла в хода на делото, но такъв довод е винаги неоснователен. Предявеният отрицателен установителен иск за вземането прекъсва погасителната давност, ако искът бъде отхвърлен – в този смисъл е постановеното по реда на чл. 290 ГПК *Решение № 50017/27.03.2023 г. по гр. дело № 720/2022 г. на IV г.о. на ВКС*. Ето защо съдът съображава налице ли е изтекъл срок на погасителна давност до образуване на настоящото исково дело, като стигна до извод, че в случая вземането не е погасено поради изтекъл давностен срок.

Поради изложеното, предявеният отрицателен установителен иск следва да се отхвърли като неоснователен.

По разноските:

Предвид изхода от спора и направено от ответника искане, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК в тежест на ищците следва да се възложат сторените от ответното дружество разноски. В полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв.

Водим от горното и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. М. Д., ЕГН ***** срещу „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК 203374133 отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК за признаване на установено по отношение на ответника, че ищецът не му дължи сумите

по издаден против него изпълнителен лист от 04.09.2010 г. по ч.гр.д. № г. по описа на СРС, а именно: 3256,30 лева главница, 4469,33 лева законна лихва за периода от 23.06.2010 г. до 16.10.2023 г., 176,11 лева неолихвяеми вземания, 168,65 лева присъдени разноси и 150 лева адвокатско/юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Н. М. Д., ЕГН ***** да заплати на „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК 203374133.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____